

STERAVOND

17 december 1971

Goedenavond, vrienden.

Het is deze keer dan weer onze steravond. De steravond is een oude traditie, die wij in dit land en ook in andere landen nog voortdurend handhaven. Ik mag u misschien enkele punten hieromtrent in herinnering brengen. Wij trachten op een avond als deze een eenheid te bewerkstelligen tussen entiteiten aan onze zijde, en de mensen op aarde. Wij trachten daarbij bepaalde krachten uit te stralen en een van de tradities is ook de instraling van draagtekens en voorwerpen.

INLEIDING

Laat mij in de eerste plaats dan even ingaan op hetgeen wij met de uitstralingen tot stand hopen te kunnen brengen. U kent allen het verschijnsel van massasuggestie en massahypnose. Wat wij doen is een zonder zichtbare middelen overdragen van denkbeelden aan anderen op een vergelijkbare wijze. Wij trachten hierbij een zekere vorm van harmonie en orde over te dragen. Deze orde is gebaseerd op de kosmische orde en kosmische verhoudingen. In deze tijd stuiten wij, zoals u misschien kunt begrijpen, wel op enige moeilijkheden. Belangrijk is bv., dat het lopende jaar, dat onder de invloed van de maan staat, zal worden opgevolgd door een jaar, waarin Saturnus de heerser is. Dit betekent, dat reflecties van het verleden in kortere tijd tot een oordeel zullen moeten voeren. Een volle harmonie is onder dergelijke omstandigheden niet eenvoudig en waarschijnlijk ook niet geheel bereikbaar. Wij hopen echter toch, de mensen een mate van verdraagzaamheid, onderling begrip en levenskracht toe te kunnen zenden. Afhankelijk van de bereikte intensiteit kunnen wij hiermede een cirkel met een doorsnede van 5 tot 80 km. bereiken.

Het tweede punt, de instraling van voorwerpen: Er zijn krachten die zich in een voorwerp vast kunnen zetten. In de psychometrie kennen wij een aflezen van dergelijke invloeden. Wanneer wij het geheel van deze werking willen ontleden, komen wij uiteindelijk terecht bij een zeer kleine verandering van de spanningen, die tussen de kleinste delen op atomair vlak tot ontstaan kunnen komen. Dit is echter niet belangrijk, daar de uitleg op zich het verschijnsel niet kan bepalen, zoals u zult weten. Een voorwerp dat op een dergelijke wijze is behandeld, wordt ook niet bepaald een talisman, maar omvat een zekere kracht, die, onder bepaalde omstandigheden, u zal kunnen aanspreken. Wanneer het voorwerp zich bevindt binnen de uitstraling van uw aura, zullen de invloeden die in die aura kenbaar worden, het voorwerp bij bepaalde omstandigheden wekken. Er wordt dan een compenserende kracht afgegeven. De hoeveelheid op deze wijze beschikbaar komende kracht is niet onbeperkt. Zo kan een voorwerp na enkele maanden, jaren, of dagen uitgewerkt raken. Degene, die een voorwerp heeft, dat op deze wijze behandeld is, hoeft dus niet te denken dat hij of zij hierdoor grotere voordelen zal genieten. Er ontstaat alleen een grotere mogelijkheid tot beheersing van uzelf onder zekere omstandigheden, terwijl daarnaast een tendens wordt bevorderd, die u tot helderder en iets sneller denken en reageren zal aanzetten.

Na het bespreken van de mogelijke resultaten die deze bijeenkomst tot stand kan brengen, moet ik u ook nog iets zeggen omtrent de bijeenkomst zelf. Wanneer u hier aanwezig bent, zo hopen wij, dat u zich tijdens de bijeenkomst zoveel mogelijk zult ontspannen. Er is geen reden om u in te spannen en zelf te trachten iets geheel zelf, of met ons mede tot stand te brengen. Door een dergelijke inspanning zou u zich waarschijnlijk eerder voor anderen en mogelijk ook voor ons afsluiten, wat zou kunnen voeren tot een min of meer disharmonisch zijn van de aanwezigen, wat de mogelijke resultaten van ons werken zeker niet zou bevorderen.

Daarom vragen wij u nadrukkelijk op deze avond geheel ontspannen en zoveel mogelijk kritiekloos - alleen voor deze bijzondere bijeenkomst natuurlijk - mee te gaan in de sfeer, die zal ontstaan.

Wanneer ik zo dadelijk uitgesproken ben, komt er een tweede spreker die u een verdere inleiding zal geven, maar wiens voornaamste taak het toch wel is een zo juist en goed mogelijke sfeer met u op te bouwen. Daarna komt de z.g. celebrant, degenen, die de instralingen, de evocatie van krachten, middels incantaties tot stand moet brengen. Voor deze beide functies hebben wij ook deze keer enkele figuren gekozen, die passen bij het in deze streken nog steeds dominerende godsdienstige beeld. Het geheel heeft dus een licht christelijke inslag, terwijl bij aanroeping en invocatie gebruik zal worden gemaakt van de namen voor de hier ter plaatse meest vereerde aspecten van het goddelijke. Mijn taak is het u enige tijd bezig te houden en u daarnaast de punten voor te leggen, die voor ons en voor u van belang kunnen zijn, gezien al hetgeen wij hopen te doen op deze bijeenkomst.

Sfeer - uitstraling. Een goede sfeer ontstaat door een uitstraling, die in zich harmonisch is, terwijl zij zich op geen enkele wijze tracht af te zetten tegen de wereld of de omgeving, waarin zij tot aanzijn komt. Dus: wij zijn niet beter of slechter dan anderen. Er zijn onder ons geen zondaars of heiligen. Wij zijn gewoon mensen en geesten, die binnen deze Orde der Verdraagzamen zoeken naar een wijze om ons leven en bestaan op de juiste wijze te vormen en te aanvaarden. De sfeer wordt versterkt doordat wij een harmonische opbouw van hogere orde tot stand trachten te brengen, die - althans vanuit ons standpunt - in bepaalde sferen en werelden kan worden ingedeeld.

Ik weet niet, of er voldoende waarnemers met gaven hier aanwezig zijn... Ja, ik zie, dat er enkele helderzienden aanwezig zijn, terwijl ik bovendien nog enkele z.g. sensitieven aantref. U zult bv. hier rond mij reeds enige tekenen van opbouw gezien kunnen hebben. U zult verder ontdekken, dat ook in de zaal zelf, zich daaromheen groepeerende, en zich a.h.w. daarboven opstapelende, eveneens bepaalde krachten reeds aanwezig zijn. Sommige van deze entiteiten zullen voor u eerder kenbaar zijn in de vorm van een licht, anderen hebben voor u een meer menselijke vorm, terwijl er zelfs velen zijn, die u alleen kenbaar worden door een gevoel van aanwezigheid.

Dit is de eerste fase van ons werken: Wij moeten allereerst proberen vanuit het Zomerland een zo groot mogelijke harmonie op te bouwen, daar vele entiteiten aan deze uitstorting van kracht deel zullen willen nemen, entiteiten die normaal niet zonder tussenfase een medium kunnen betreden en zich niet zonder grote offers aan kracht en moeiten zouden kunnen manifesteren op uw wereld in meer directe zin. De opbouw, die op het ogenblik plaats vindt, doet dus wat gelaagd aan: u bent hier als een soort basis, ik functioneer als een soort verbindende factor die bijna alle werelden kan bereiken. Rond u zijn op het ogenblik de zomerlandsferen behoorlijk actief.

Dit zijn dus de sferen, waarin entiteiten leven, die u normaal gemakkelijk kunnen bereiken en die in uw leven en wereld vaak invloed hebben. Hierboven beginnen echter reeds andere wezens, die eens ook mens geweest zijn, zich op te stellen en banden op te bouwen om zo ook hun invloed toe te kunnen voegen aan datgene, wat hier reeds aanwezig is. Indien alles zo verloopt, zoals wij hopen en verwachten, zal op het hoogtepunt van de bijeenkomst een harmonie zijn opgebouwd, die, om het eens in meer klassieke termen uit te drukken, negen sferen kan omvatten. U zult hiervan een klein gedeelte meer bewust kunnen ondergaan. Het merendeel van het gebeuren ligt nu eenmaal buiten de zintuigelijke en emotionele mogelijkheden van de doorsnee mens. De enkele meer ingewijden, die hier in de stof aanwezig zijn, zullen de ontstane energieën op een wat hoger niveau kunnen ervaren. Zij bemerken iets meer van het ontstaan en uitvloeien hiervan.

Ik stel echter met nadruk, dat de op te nemen energie voor eenieder een mogelijkheid en intensiteit gelijk zal blijven. De kracht, de sfeer, die wordt opgebouwd, is niet meer te ontleden op het ogenblik van werkzaamheid in sferen, of afzonderlijke geestelijke niveau. De sfeer én de kracht is er eenvoudig, een onverbrekelijk geheel; iets wat wij gezamenlijk tot stand brengen.

Het is iets, waaruit wij gezamenlijk zullen putten, een binding die wij gevormd hebben op een wijze, waardoor sfeer of normale wereld van bestaan niet meer van belang zijn, zodat elk wezen hierin de eigen persoonlijkheid kan uitdrukken in de richting van harmonie, en wel op de wijze, waarop hij of zij deze het sterkste erkent en het meeste begeert.

U zult begrijpen, dat voor het bereiken van een dergelijk resultaat nogal belangrijke manipulaties van node zijn. Deze manipulaties gaan uit van een begrip: liefde, waarbij wij niet in de eerste plaats denken aan de menselijke vertaling hiervan in meer fysieke termen. Deze liefde kan het best omschreven worden als een bereid zijn te aanvaarden én een offerbereid aanvaarden. De liefde, die wij zoeken te vinden hier, die wij ook hier zoeken te geven, is iets, wat geen antwoord vereist. Wij vragen geen antwoord, wij willen een ogenblik geheel opgaan in een aanvaardend geven. Wij willen bewuster voor een ogenblik deelzjn van het heelal, onszelf gevende aan dit Al en zo in dit Al duidelijk makende, dat wij deze eenheid werkelijk willen zoeken en bereiken, dat wij in onszelf en door de krachten van ons eigen wezen, maar evenzeer door de kracht van het hoogste, dat zich ook in ons openbaart, dat in ons wezen steeds tegenwoordig is, de eenheid van het zijnde tot uitdrukking willen brengen.

Het wiel van de tijd rolt voort. De gebeurtenissen gaan zich verder ontwikkelen en er zullen heel wat moeilijke perioden voor zeer vele mensen op korte termijn manifest worden: zowel economisch, politiek en religieus, alsook in de eigen verhouding tot de medemensen. Dit alles is, gezien de invloeden die komende zijn, bijna niet meer te vermijden. Maar de invloeden bepalen nog niet, wat wij zijn. De invloeden zijn dingen die misschien vorm kunnen geven aan uiterlijkheden. Maar de ziel, de richting van het geheel kunnen wij zijn. Wij willen op deze avond aan deze invloed en bezieling, die wij voor het andere en zelfs voor anderen die minder bewust kunnen reageren, mede vormgeven. Het gaat hier om een bezieling, die zich niet beroepen wil op bestaande waarden, afhankelijk kan en wil zijn van een bestaande orde, een reeds bestaand geweld. Het gaat om een bezielende inwerking, die zich niet vastklampt aan bestaande formuleringen, maar tracht de essentie van mens-zijn, van geest-zijn, van een bewust deel zijn van de schepping, voor zich en door het andere tot uitdrukking te brengen. Het is ons een vreugde, wanneer wij een dergelijk streven en de daarbij passende harmonieën met u gezamenlijk mogen opbouwen en beleven.

Wanneer ik nu even vanuit mijzelf rond zie naar de vele werkingen en mogelijkheden die op het ogenblik reeds kenbaar zijn, zo constateer ik een aantal werkelijk ook voor u leuke en belangrijke groepen en invloeden. Mag ik u hiervan enkele opsommen, of meent u, dat dit de plechtigheid en samenhang van ons samenzijn zou schaden? Ik heb uw toestemming? Daarvoor mijn dank. Hieruit blijkt, dat ook u beseft, dat wij hier niet samen zijn om op een plechtstatige wijze kerkje te spelen. Wij zijn immers tezamen gekomen om tezamen iets te doen, tezamen iets te bereiken, waar wij achter kunnen staan, waarin wij geloven, waaruit wij durven, willen en kunnen leven.

Bij ons zijn op het ogenblik een aantal entiteiten aanwezig, die zich openbaren als deel van een bijna vergeten en oude periode van uw wereld. Zij behoren tot een oud Egyptische inwijding en velen van hen zijn indertijd geneesheren geweest. Het lijkt mij waarschijnlijk, dat hun aanwezigheid ook voor u in lichte mate genezend zal werken, want zij hebben in vele gevallen geen tussenliggende incarnatie gekend en kunnen volgens mij ook in het bereiken van een harmonie, hun wezen en streven van eens, niet geheel verloochenen. Ook zij kunnen slechts zichzelf als deel van het geheel openbaren en zo hun wezen, willen en eigenschap overdragen in het geheel, waarin wij voor korte tijd allen op hopen te gaan.

Wij verwachten ook de aanwezigheid van enkele grote leraren van eens, die op dit ogenblik, zover ik kan waarnemen, nog niet aanwezig zijn, maar die zich op korte termijn toch bij ons zullen gaan voegen. Hun kracht was inspiratie, de waarheid die zij de mensen hebben gebracht, en ook zeker de grote en tot alle offers bereide genegenheid, waarmede zij de mensen hebben gezien en nog steeds benaderen. Ook hun wezen zal in het geheel duidelijk mede tot uiting gaan komen en het is duidelijk, dat de inspiratieve werkingen die zij vertegenwoordigen, ook aan degenen onder u die harmonisch zijn en aan dit gebeuren werkelijk deelhebben, geheel voorbij zullen kunnen gaan.

Een typische groep die wij, naar ik meen, voor de eerste maal hier welkom mogen heten - zij behoort niet tot onze Orde - bestaat uit Indian Scouts. Ik hoop nu maar, dat Karl May en Winnetou u hiervan geen verkeerde beelden hebben gegeven. Eens waren zij geleerden, die de krachten der natuur kenden en met deze krachten en hun magie, die berustten op een erkennen van de bezielde natuur, gewerkt hebben voor de mensheid en dit, naar ik meen, ook nu nog doen. Ik ken enkelen van de hier aanwezigen en weet van drie van hen, dat zij zich gewijd hebben aan genezend werk, voornamelijk in Engeland. Hun invloed zal in het geheel zeker doordringen en op de resultaten die wij behalen, mede van invloed zijn.

Ook is het voor u waarschijnlijk interessant, dat wij enkele oude alchemisten in ons midden hebben. Dezen zijn mogelijk in staat de vertaling van vele krachten van verschillende aard en uit verschillende werelden nog juister en beter gestalte te geven. Dan zijn er de vele vrienden van de Orde, die u wel zult kennen. Zelfs onze vriend Henri is aanwezig en maakt op het ogenblik eens geen stekelige opmerkingen. Broeder Theodotus staat hier terzijde en kijkt, of hij de zaak graag wat zou willen regisseren, iets wat hij niet altijd na kan laten. Overal zie ik persoonlijkheden die u ook als sprekers kent. De kapitein is er, Jozef zie ik daar ook en niet te vergeten, dat aardige dametje, dat middels dit medium bij gebrek aan betere mogelijkheden, altijd in mannelijke vorm doorkomt. Zij zijn er allemaal.

Wat wij op het ogenblik doen is in feite niet veel anders dan het opbouwen van een net van Licht. U zou kunnen zeggen - mogelijk bemerkt u het ook aan uzelf - dat er op het ogenblik overall tussen ons kleine vonkjes aan het overspringen zijn. Er worden langzaam maar zeker de mogelijkheden tot de juiste verbindingen tussen ons allen geschapen. Alles nog voorbereidend werk. Maar wanneer de band van geestelijk leven, levenskracht en zoeken naar harmonie eindelijk gelegd kan worden, is er ook een eenheid geschapen, waarmede wij werkelijk iets kunnen doen. De wijze van verbinding is hierbij belangrijk. U weet wel, dat je, zo je over twee batterijtjes van 1½ volt beschikt, je door een juiste schakeling hiervan een batterij met een spanning van 3 volt kunt maken, dan wel één, die een tweemaal groter stroomsterkte kan afgeven. Theoretisch kan je van 10.000 batterijtjes een spanning van 15.000 volt krijgen. De wijze van aaneenschakelen, de aard van de verbindingen zijn hierbij bepalend.

Nu kun je de verbindingen die wij trachten te maken, natuurlijk niet geheel vergelijken met de schakeling van de batterijtjes uit ons voorbeeld. Maar elk van ons heeft een eigen kracht, ook u. U weet het misschien zelf nog niet, maar ook in u leven bepaalde krachten, zijn bepaalde denkbeelden vertegenwoordigd, is een zekere wijsheid, een inzicht. Omdat dit in u geïsoleerd is, zal dit alles op zich niet zo erg veel kunnen betekenen. Maar indien dit alles met alle anderen verbonden wordt, vullen de tekorten en gaven elkander aan.

Mogelijk kan ik het zo duidelijker zeggen: Wat wij op het ogenblik opbouwen, is niet veel anders dan het ineenpassen van vele afzonderlijke en elk anders gevormde deeltjes van een legpuzzel, die Orde der Verdraagzamen wil heten. Er ontstaat zo een eenheid van alle mensen met alle fouten, alle hartstochten, maar ook met alle goede wil, alle nieuwe inzichten, alle innerlijke krachten en alle geesten, elk met eigen tekorten, maar ook goede kanten en vermogens. Gezamenlijk bouwen dezen allen op het ogenblik een soort tafereel van krachten op, dat vrede zou kunnen heten.

Op deze wijze probeer ik u duidelijk te maken, wat er op het ogenblik al zo aan de hand is. Na afloop zullen sommigen van u misschien zeggen: het is mij tegengevallen. Anderen zullen weer zeggen: het was toch wel heel erg mooi dit jaar. Ik weet dit wel. U gaat af op de indruk die het geheel bij u heeft achtergelaten. Maar die indruk is maar een bijkomstigheid. Het gaat er uiteindelijk niet om, of u persoonlijk ontroerd zijt. Het gaat er eerder om, of wij een ogenblik van gezamenlijke ontroering op kunnen brengen. Het gaat er om, of wij allen, al is het maar voor een heel kort ogenblik, een vergetelheid voor het eigen ik op kunnen brengen en daardoor een aanvaarding van het kosmische grote geheel. Het gaat er niet om, of wij aan de voorwerpen hier voor mij een ogenblik wat kracht kunnen geven. Het gaat er om, óf wij de krachten die in ons zijn, kunnen maken tot een grotere band. Juist dit laatste zal voor dit jaar en mogelijk zelfs nog voor het daaropvolgende jaar, van groot belang kunnen zijn.

U hebt een vrije keuze bij het volgende. Ik stel dit nadrukkelijk voorop. Niemand kan u dwingen een band of binding te aanvaarden, dan wel te verwerpen. Let wel! Op dit ogenblik, waarin de jaarheerschappij van Arcan nog niet vergaan is, kunnen wij z.g. banden van compensatie leggen.

Dit betekent, dat wij geestelijke bindingen tot stand kunnen brengen, die zonder enig verder persoonlijk bijzonder uitvloeisel de mensen de mogelijkheid geven gebruik te maken van elkaanders reservecapaciteit aan kracht, weten, en zelfs reactiekennis en vermogen op ogenblikken, dat dit voor een van hen noodzakelijk is. Daar wij weten, dat de rechterlijke functie van Saturnus binnenkort het toneel zal gaan beheersen en weten, hoe demonisch voor u vaak dit geconfronteerd worden met een werkelijkheid van hogere orde veelal is, menen wij, dat u aan een dergelijke band behoefte hebt. Wij menen bovendien, dat ook wij behoefte zullen hebben aan meer dan enkele mediums en ingewijden over de gehele wereld om hierdoor onze directe bijdragen aan de ontwikkeling van de mensheid te kunnen leveren.

Daarom zouden wij nog iets meer willen doen tijdens deze bijeenkomst, dan anders gebruikelijk is. Wij zouden willen trachten een band te leggen die voor langere tijd en mogelijk zelfs gedurende de gehele noodperiode, tussen u en ons en tussen uzelf onderling een contact mogelijk maakt, waardoor men elkander voortdurend werkelijk zal kunnen bijstaan. Dit kan u kracht kosten, het kan u ook krachten opleveren. Niemand kan u met zekerheid zeggen, wat de gevolgen hiervan voor elk van u in het bijzonder zullen zijn. Er is geen sprake van een belasting, het aanslaan van uw wezen voor een deel van uw kracht en een zeker percentage van uw kunnen. Het is eenvoudig een u openstellen, ontvankelijk zijn voor anderen en dezen zo nodig het geheel van uw kracht, uw besef, uw geestelijk vermogen tijdelijk ter beschikking geven. Wanneer wij zo dadelijk aan de incantatie en evocatie toe komen, moet u voor uzelf weten, of u dit aanvaardt of niet. Alleen het nu, op dit ogenblik, nemen van een besluit, een in jezelf geven van een ja of neen is reeds voldoende. Daarmede is dit voldoende in uw bewustzijn gegrift, zodat u zich toch verder voldoende zult kunnen ontspannen.

Wanneer u ja zegt, zo hopen wij hierdoor een reeks van nieuwe mogelijkheden te kunnen scheppen. Want ook in Nederland zal het, naar wij aannemen, de komende tijd wat warrig en rommelig worden. Dan zal het op het juiste ogenblik vinden van een juist denkbeeld, een kunnen komen tot een snelle en passende reactie, het steeds weer vinden van juiste geestelijke achtergronden en het zo nodig kunnen beschikken over wat extra levenskracht, grote verschillen kunnen uitmaken voor uzelf, zowel als voor anderen. In dit opzicht verschilt deze sterbijeenkomst dus wel van de vele soortgelijke bijeenkomsten, voordien gehouden of nadien nog te houden.

Nog een punt: Ik kan mij voorstellen, dat u bepaalde dingen voor uzelf van belang acht, ook al komt u hier om even in het geheel op te gaan. Soms is het een behoefte aan meer inspiratie, aan wat meer kracht, enige genezing. Realiseer u ook nu - niet zo dadelijk - of onder degenen, die ik u als aanwezig noemde en de meesters die op het ogenblik merendeels aanwezig zijn, mogelijke entiteiten zijn, die over een kracht of streven beschikken, waarin u zou willen delen. Ik kan u niet garanderen, dat u de gave ontvangen zult op de wijze, waarop u zelf die het liefste hebben wilt. Wel weet ik, dat u door de realisatie een bijzondere afgestemdheid verkrijgt, die u in zeer sterke harmonie zal brengen met degenen die u kunnen helpen. Ook dit lijkt mij voor velen onder u gunstige mogelijkheden te omvatten, zodat ik u de raad geef, u nu even af te stemmen op die punten die voor u belangrijk zijn.

En hiermede kom ik dan alweer aan het einde van mijn inleidend betoog. Ik moet echter nog enkele punten van organisatorische aard aanstippen. In de eerste plaats: zeker op het ogenblik, dat de celebrant intreedt en zijn werk volbrengt, is stilte onder u zeer belangrijk. Nog kunt u nog hoesten, kuchen en niezen en proesten, zoveel u maar wilt, en ook gedurende het betoog van de volgende spreker zullen wij u dit zeker niet bepaaldelijk kwalijk nemen. Het gehele werk van de celebrant vergt niet meer dan rond 10 minuten in het geheel. Tracht u tijdens deze korte tijd van alle uitbarstingen te weerhouden. Zou u, wat ik niet verwacht, toch een onweerstaanbare hoestprikkel krijgen, tracht deze dan niet met alle middelen te smoren, maar ontspan u en tracht het geheel met een enkel kuchje af te doen.

U zult zien, dat dit gaat. Wanneer de celebrant heen is gegaan, moeten wij een korte tijd, te tellen in seconden, gebruiken om de spanning voor het medium weer enigszins aan te passen. Wij hebben besloten dit niet te doen door een van onze sprekers het medium nog kort over te laten nemen, maar hierdoor zal de terugkeer wel iets langer duren dan bij dit medium normaal is. Lang zult u niet behoeven te wachten. Het geheel vergt maximaal 40 à 50 seconden, terugkeer van de persoonlijkheid van het medium inbegrepen. Wilt u a.u.b. dan geheel stil, rustig en zo ontspannen mogelijk blijven?

Tenslotte: er wordt een sfeer opgebouwd. Wanneer u onmiddellijk na het bijkomen van het medium losbarst in een stormloop op de sieraden - hoezeer dezen dit misschien waard zijn - zo breekt er iets. Gun uzelf dus twee, drie minuten nadat het medium is bijgekomen en eventueel is weggegaan, om nog even na te sudderen, om langzaam ook voor uzelf de ontstane spanningen en aangegane verbindingen nog verder tot rust te laten komen. U zult later zien, dat u op deze wijze zelf meer nut hebt van de bijeenkomst en ook, dat u hierdoor het resultaat van de bijeenkomst nog harmonischer doet zijn en zo zekerder maakt.

Onze tweede spreker kent u, naar ik aanneem, allen wel. Hij staat bij u bekend als het pastoortje. Ik kan daaraan hoogstens nog toevoegen, dat hij zich zeker niet meer pleegt te gedragen na zijn nieuwe bewustwordingen als een geestelijk herder in de oude zin van het woord en de oude traditie. Wat hij te zeggen zal hebben, is voor mij nog evenzeer een vraag als voor u. Gezien echter het gevoel van respect dat u, naar ik aanneem, met mij voor deze broeder deelt, zal ik u niet langer bezighouden. Ik ga plaats maken, opdat hij met zijn sfeeropbouwende taak kan beginnen.

Ik dank u voor uw aandacht.

VOORBEREIDING

Goedenavond, vrienden.

Ik heb gehoord, dat men zich over de verstaanbaarheid van mijn woorden achter in de zaal wel eens beklaagd heeft. Ik kan dit begrijpen. Maar de oude preektoon en trant is mij langzaam maar zeker ontvallen en ik mag wel zeggen, dat dit voor mij geen dierbare heengegane is. Want de werkelijkheid van leven, van elkaar kennen, van samenzijn, kun je eigenlijk alleen maar uitdrukken met iets van een: Hier ben ik, ik heb u en uw wereld lief, niet om deugden of fouten, gewoon maar, omdat het deel is van mij, van u, deze vreemde veranderlijke en toch eeuwige wereld, waarin wij leven.

Dat wij samen een sfeer op moeten bouwen... ach. Wanneer wij samen bewust een sfeer willen opbouwen, dan gaat het ons waarschijnlijk als eens Peerke de metselaar. Onze kerk had toen een gift ontvangen, en het is al lang genoeg geleden, dat ik u het voorval zonder gewetensbezwaren mag vertellen. Die gift moest dienen om een kleine kapel te bouwen ter ere van de H. Maagd van Lourdes. Het karwei zou worden geklaard door Peer, onze plaatselijke aannemer. Nu ben ik eens een echte pastoor geweest. Met alle fouten en deugden daarvan, waarom zouden wij dat niet toegeven. Dus wandelde ik al brevierende in de richting van de plaats, waar Peer werkzaam behoorde te zijn, gedreven voor mijn wetenschap, dat Peerke veelal ijveriger en bekwamer was met de pint dan met de troffel. Maar Peerke was ter plaatse. Hij zag mij aankomen en begon meteen vlugger te werken. Hij wilde laten zien, dat hij wel wat kon en werkelijk zijn best deed, ook al was dat meer voor de ogen van de pastoor, dan voor de eer van de H. Maagd, naar ik vermoed. Vlugger en vlugger kwakte hij specie, zette hij stenen tot op een gegeven ogenblik - ik was toen reeds vlak bij hem - in de ijver zijn hand tussen de driftig neergesmeten stenen raakte. Waarop Peer opeens staakte, vloekte en sprak: Nondedju, eerwaarde, waarom blijft u niet weg, u ziet toch, dat ik mij op de poten sla, wanneer u hier zijt?

Toen was ik eerst boos. Maar later heb ik het toch begrepen: Peerke kon veel in zijn eigen tempo. Maar op het ogenblik, dat de pastoor kwam, ging hij zich te veel inspannen en zo kwamen zijn vingers ertussen, omdat hij te veel dingen gelijktijdig wilde doen.

Tja. Dat was een vreemde tijd. Nu zijn wij hier en moeten een sfeer opbouwen. Maar als wij een sfeer op willen bouwen met alle geweld, ben ik bang, dat alles, wat Peerke eens heeft gezegd en wat ik, fatsoenshalve en uit vergevingsgezindheid maar met een nondedju heb vertaald, ook wij geestelijk zouden moeten uitkrijten uit erger en pijn over onze mislukking. Maar nodig is dat niet. Want wij zijn hier en dat is al genoeg. Wij zijn hier gekomen, omdat het steravond is, misschien op ongeveer dezelfde wijze, waarop vele christenen met kerstmis naar de nachtmis kwamen: half voor de vertoning en half uit nog niet geheel vergeten vroomheid. Maar wij willen het goede. En of er nu alleen maar een koor de herderkens voor de duizendste maal bij nachte laat liggen of dat wij, met alle lieve vrienden, collega's en meesters hier tezamen zijn om weer dat beetje kracht uit te storten, maakt niet zo heel veel verschil. Wij zijn er om een ogenblik te vergeten, dat wij zo wijs zijn en zo verstandig.

Weet u, ik heb als jong priester lang gedacht, dat ik wijs was. Maar mijn parochianen hebben mij wel geleerd, hoe stom ik was. En pas toen ik mijn wijsheid terzijde legde, werd ik een werkelijk priester. En zoals wij nu met dit doel bijeen zijn, zijn wij allen toch wel een beetje priesters en priestersessen van de Lieve Heer, van God. Er is geen bepaalde richtlijn, er is niemand, die ons zegt: met dit ritueel en met die woorden zul je het doen. Maar God is er altijd. En wat wij ook doen, op aarde of in de sferen, is iets wat wij, soms zonder het te weten, of zelfs een enkele maal haast tegen onze wil in, in Zijn naam doen.

Wij willen nu alleen maar bereiken. Het hóe kan ons niet veel schelen en het hóe hoeven wij niet eens te weten. Wij willen iets beleven, iets uiten van die godskracht, van die ademloze, eeuwige liefde hier op de wereld, ook wanneer zij door ons pogen maar voor een heel kort ogenblik, als een bliksemschicht, die even het licht in het duister, even laten leven. Daar hoeven wij geen sfeer voor op te bouwen. Dat gelukt ondanks al onze vergissingen.

De meesten van u menen mij wel te kennen. Ik hoor het hen soms zeggen: het pastoortje is toch zo lief. En dat is toch werkelijk een grote vergissing. Want ik ben niet lief. Maar, ik heb lief. Denk nu eens aan alle dingen die uw wereld toch het liefhebben waard maken. Denk even niet aan al die ellende dingen. Denk eens aan het genot van een ademtocht verse lucht, als je uit een bedompte omgeving komt. Denk er eens aan, dat je benen je steeds weer dragen, het genot te kunnen wandelen in de natuur, of desnoods door de straten van een stad. Denk aan dat enkele sterretje, dat soms op een bewolkte avond even zichtbaar wordt en de hemel een geheel nieuw aspect geeft. Denk aan een stad in het donker, waarin de regelmatige lichtjes nog laat een flatgebouw een aanschijn geven, dat lijkt op een permanent vuurwerk, dat door onbekende kracht wordt opgevoerd. Denk gewoon eens aan al die eenvoudige dingen, waar je gemeenlijk niet over nadenkt, zoals een merel, die nog even slaat, ook al is het bijna winter. Denk eens aan een boom, die, ondanks de winter, als krampachtig nog een enkel blad vasthoudt, afgetekend tegen de avondhemel, aan een roos, die te laat in het jaar met de kleur van bloed nog een laatste bloem wil voortbrengen.

Het leven, het bestaan, is heus wel de moeite waard. Ik meen dat je, wanneer je nadenkt, misschien zult stellen dat je dit leven zo niet meer wilt, maar toch ook weer zult zeggen: het leven zelf, het bestaan, heb ik ondanks alles lief. Het kan ook haast niet anders: het feit dat je er bent, dat je beseft, op zichzelf moet je blij kunnen stemmen, wanneer je er even over nadenkt. Wat nu is, dat gaat weer voorbij. Morgen is er weer iets anders, iets nieuws wat je blij maakt of bedroefd stemt. Maar altijd weer zul je leven. Dat moet u toch wel ergens wat blijer stemmen, zo het gevoel geven: ik denk, ik ben, daarom wil ik ook die wereld liefhebben. Geen leven is zonder leed en teleurstelling. Maar als je dan even tot rust komt, dan zult u toch, zoals ik vaak heb gedaan, naar ik meen, die wereld toe willen roepen: Ik ben toch blij, dat je er bent. Ook dit is liefhebben. Ik heb de wereld lief. Ik ben niet zo een goede stommeling, als jullie denken. Maar als ik jullie zie zitten met je trots, je dwaasheden, je eigenwaan en de gehele rest, kan ik toch niet anders dan, na even denken, zeggen: ik ben blij, dat jullie er zijn.

Ik ben dankbaar, dat jullie hier zijn, dat jullie leven, dat je er bent. Ik heb jullie lief, omdat ik in jullie mij zelf terugvind en weet, dat ik ergens bij behoort. Ik heb de wereld lief, jullie en al dat andere, omdat het al er is, omdat het erbij behoort, omdat ik meen dat ik zonder dit alles niets zou zijn, niet mijzelf zou zijn, niet zo zou kunnen bestaan. En, hoe verwaand het ook moge klinken, ik heb het gevoel dat, zo ik niet zou zijn, of een van u niet zou zijn, de gehele kosmos toch een tikkeltje armer zou zijn. Dat is verwaand. Het is mogelijk het oude bloed dat nog uit mij spreekt. Ik besef het wel. Maar zo voel ik dat.

Wanneer ik eens denk aan de wereld hier buiten de zaal, dan besef ik wel, dat er heel wat niet in orde is, dat er heel wat fouten zijn, waar een vermanende vinger niet genoeg voor zou zijn. En soms bekruipt mij een oud gevoel, dat in de oude termen uitgedrukt zou omschreven kunnen worden met: als ik de pastoor niet was, zou ik hen een pak op hun sodemieter geven.... Maar als al die dingen en die mensen er niet zouden zijn, wat zou de wereld, wat zou ons leven ook arm en leeg zijn. En als al die geesten die in licht en duister zitten, er eens niet zouden zijn... Ook dan zou het bestaan voor mij armer zijn. Wij behoren naar ik meen, allen bij elkaar, hoe je het ook bekijkt. Daarom, mensen, meen ik dat je het leven lief moet durven hebben, dat je elkaar lief moet durven hebben, daarom moet je niet jezelf zoeken, maar gewoon steeds weer naar de wereld zien en dan zeggen: en toch, ondanks alles, ben ik blij, dat je er bent.

En wat wij vanavond willen doen, vrienden, is geen plechtig oremus, geen officiële zegen en wij hebben ook geen 'Laudate Dominus' nodig. Het zou misschien wel mooi zijn, maar het is niet nodig. Alles, wat wij op deze avond nodig hebben, is dat gevoel: toch ben ik blij, dat ik leef, toch ben ik blij, dat de wereld er is. Ik heb de wereld lief, omdat ik leef. Dan kunnen wij ook, zoals ik nu ben, zoals u nu kunt zijn, even de schotjes wegnemen, die ons verdelen. Wij kunnen dan even al die in wezen onbelangrijke verschillen in rang, stand, politieke en godsdienstige richting vergeten, beseffen dat zij onbelangrijk zijn, wanneer het gaat om de werkelijke krachten en waarden van het leven. Wij zijn samen en er zijn velen met ons op het ogenblik, die allen met u tot de Schepper dat ene willen zeggen: God, wat zijn wij blij dat wij leven, wat hebben wij u lief. God, wij aanvaarden dankbaar uw schepping in alle dingen, omdat ons ondanks alles steeds weer een nieuwe hoop, een nieuwe verwachting, een nieuwe blijdschap wacht.

In deze geest zijn wij uiteindelijk heden tezamen: Wij hopen iets, wij willen iets, zeker, al weten wij zelf niet precies wat, en is het, wanneer wij het menen te weten, vaak anders, dan wij denken. Vanavond zijn wij hier, omdat wij bij elkaar behoren, omdat er zonder ons iets minder zou zijn. Daarom gaan wij zo dadelijk weer het oude ritueel beleven, dat samenbrengen van werelden en sferen. Daarom willen wij dezen avond, al is het maar voor een kort ogenblik, waarmaken, dat er geen scheiding is tussen ons en het andere leven. Er is geen grens tussen wereld en sfeer. Het is een eenheid en daarom moet die aanvaarding, die vreugde, die harmonie van al het zijnde, weer even kenbaar doorklinken. Onder alle oppervlakkigheden en voorbijgaande zaken willen wij de eeuwige, de God die Liefde is, die Kracht is, die Licht is, even beseffen. Dit besef gaan wij zo dadelijk dan, geleid door de celebrant, uitdragen.

Ik heb dit zelf ook wel eens gedaan. Ik kan u zeggen, dat het een wonderlijke ervaring is als je daar staat, de handen neemt van een lichaam, dat je vreemd is, dat niet van jou is en opeens a.h.w. onder sterkstroom staat. Je voelt het aan alle kanten, het siddert tot in de hoogste kracht van je wezen. Je laat het gaan en ziet, het als een soort mantel van licht weer rond je zakken. O, dat is iets wonderlijks, is mooi. Maar veel wonderlijker en in wezen nog mooier is het toch naar ik meen om gewoon met u, niet als exponent van iets, maar met u, als deel van u te zijn en te zeggen: Dat is Gods kracht, het Licht, dat is onze liefde en de liefde Gods, onverbrekkelijk vermengd. Dit is de harmonie, die over alle gebeuren en feiten heenvaagt. Dit is de eeuwigheid die voor een kort ogenblikje in de stokkende hortende tijd een koepel bouwt en zegt: hier is vrede. Tja.... het is goed zo. Het is goed, dat u er bent. Ik ben blij, dat wij dit kunnen doen. En ik hoop, dat ook u er blij mee bent.

Laat ons nu, langzaam en voorzichtig, voorbereidselen maken voor de komst van onze celebrant. Ik moet nog een kleinigheid in orde brengen en ook u kunt nu nog neuzen poetsen, kelen schrappen enz. Hiermede zijn dan de laatste voorbereidselen wel getroffen.

Ik hoop, dat u verder rustig en blij bent. Want het wordt werkelijk tijd voor onze celebrant. Wij hebben op het ogenblik werkelijk contacten van hier tot het hoogste toe. Dat ogenblik moeten wij nu ondergaan. Ik blijf er natuurlijk wel bij, maar toch wil ik u mijn wensen reeds doen toekomen. Dat het Licht bij u blijve...

KRACHT EN LICHT (CELEBRANT)

Wij zullen thans, met de krachten ons gegeven, de mogelijkheden, die ons zijn verschaft, trachten het Licht, dat rond ons is, samen te vatten.

Dat alle Kracht, van alle heersers, heersers en stralen in ons geopenbaard zij.

Ik roep tot u, o Meester, Gij, Christus genaamd. Laat ons Uw Licht en Uw Kracht deelachtig worden.....

Bij de naam die gij allen kent, de verborgene, in de naam van Hem, die gij dient en gehoorzaamt: Laat de Kracht komen.....

Openbaar deze Kracht in de naam van Jezus Christus, in de Naam van de Vader, genoemd Adonai en in de naam van het eeuwig zijnde.

Laat de Kracht zich ontladen.

Dat in deze tekens bevestigd zij de Kracht, het Licht, de Harmonie, het Wezen van U, o Licht der Lichten, opdat geopenbaard zij, volgens Uw wil het Licht in deze tijd en met deze Kracht in deze werkelijkheid.

Dat alle Kracht, hier tegenwoordig en levende in alle sferen, mij voor een ogenblik gegeven zij om de taak te vervullen, die mij gesteld is.....

Dat de eenheid, de Kracht, het Licht, in u bevestigd zij, volgens de eeuwige wet en worde tot openbaring in deze tijd....

Aanvaardt gij de Kracht die u langs deze weg en op dit ogenblik gegeven wordt, volgens uw wil en besef, vanuit uw erkennen van de noodzaak tot steeds grotere harmonie en een eenheid, die buiten stof en tijd kan bestaan? Indien gij hiervan deel wilt zijn, stel u bewust en vrijwillig hiervoor open. Indien gij in deze harmonie krachten verlangt, stel u daarvoor open. Indien gij u wilt openstellen, zo draag nu met mij uzelf op aan de Kracht, waaruit wij zijn voortgekomen.

O Licht van Licht, aanvaard ons zo wij zijn. Erken ons in de eenheid van uw Wezen. Bevestig in ons, geest en stof, volgens besef en aanvaarding, Uw Kracht en de eenheid, die is uit die Kracht.

In Uw naam, o Heer.....

Dat, wat verbonden is, zij verbonden door de tijd. De Kracht, die gebonden is, zij gebonden in de krachten van de eeuwigheid.

De aanvaarding, die is, zij vervuld in een werkelijkheid, die niet beperkt is door tijd.

In de naam van de almachtige God en Schepper, Die alle dingen heeft voortgebracht, in de Naam van de Christus, Die is de uitdrukking van deze Kracht, bevestig ik u in deze volgens uw wil en aanvaarding.....

Dat datgene, wat in u is, gedeeld zij met allen, dat de Kracht die in en rond u is, blijvend zij voor u en bevestigd worde in uw tijd.

Dat gij gesteund moogt zijn door elkander en zonder terughouding elkander moogt steunen, zodat deze tijden, gekenmerkt worde door het Licht en door de Hoge naam, in u, door u, uit u, volgens de wet en bestemming van het Eeuwig zijnde.

Laat ons op dit ogenblik onze gezamenlijke krachten doen uitgaan, opdat in de wereld iets van het duister verdreven worde door Licht, iets van het lijden worde vervangen door vreugde, iets van de gebondenheden vervangen worde door vrijheid, zodat de waarheid moge bloeien, waar nu verwarring heerst.

In de Naam van de Kracht, in de Naam van de Heerlijkheid en uit naam van allen in geest en stof hier thans harmonisch aanwezig zend ik het Licht

Geopenbaard zij Harmonie, Vrede, Licht, opdat de duisternis verdreven worde

Ook in naam van u die hier aanwezig zijt, heb ik het Licht uitgezonden. Uitgezonden heb ik het in Christus' naam, de naam van de tijdloze Liefde, die alle tijd omvangt. Uitgezonden heb ik het in naam van alle sferen en bevestigd heb ik het in aller geest.

Wij hebben onze taak voor dezen avond gezamenlijk volbracht. Dat de banden die gelegd zijn, gelegd zullen blijven. Dat de gave die u gegeven is, gegeven moge blijven, opdat onze innerlijke en geestelijke verbondenheid Licht en Kracht moge zijn in de ogenblikken waarop het duister sterk lijkt.

Voor allen van ons, die deel van dit alles waren in de geest, bevestig ik hier nogmaals onze wil, ook ten aanzien van u, die ons aanvaarden het lichtende kenbaar te maken zo duidelijk, zo goed, zo lang als ons mogelijk is.

Weest welkom als deelgenoten in de innerlijke kruistocht naar het Licht, dat het duister verdrijft.

Moge de Kracht u beschermen en bewaren.

d.d. 10 december 1971